

"ההיית או חלמתי חלום"

רחל, עיבוד גרפי על פי תמונתה בוויקיפדיה

רחל המשוררת הייתה הלומת חלומות. וכמספר חלומותיה, היו מספר אהבותיה. שירתה, פשוטת המילים ורבת הגעגועים, נגעה בלבם של כה הרבה קוראים, עד שגם היום, כעבור למעלה מ-80 שנה, אנו קוראים ושרים את שיריה כאילו נכתבו זה עתה.

שירי אהבה נולדים כל יום מחדש. אבל מה אפשר כבר לחדש אחרי "שיר השירים אשר לשלמה", שירים שנכתבו לפני כשלושת אלפים שנה, בידיו של מאהבן של 700 נשים ועוד כמה מאות פילגשים?

ובכן, במלוא האחריות, כאדם וכמשוררת, אומר: אפשר גם אפשר. כי סודה של האהבה הוא באי היכולת האנושית להסבירה ואפילו לא להבינה. אילו פיצחנו את סודה, אני חושבת לעצמי לא אחת, הרי שלא הייתה זו אהבה. לכל היותר, הייתה זו נוסחה לאהבה. ובנוסחה אי-אפשר להתאהב.

החלומות מדברים את עצמם בשנתנו. האהבות מדברות את עצמן בלבנו. אלה גם אלה, מספרים לנו על עצמנו. ואם נקשיב להם, נגלה נפלאות. ונעמוד על חולשות, ואולי גם נמצא כוחות שלא ידענו על קיומם כאוהבים וחולמים, חולמים ואוהבים.

אני לא מאמינה בחיים ללא אהבה. האש הזאת שלפעמים היא גחלים ולפעמים להבה, אינה עוזבת אותנו כל עוד אנו חיים. התינוק זקוק למגע חם ואוהב אותו יישא עמו כל חייו. וכמוהו – עד כמה שזה יראה משונה – השירה. היא נושאת בחובה את אותה כמיהה למגע, לחסד ולאהבה.

מי שלא ידע את ייסורי האהבה, לא ידע אהבה מימיו. כי האהבה, כאורך שנותיה כן אורך ייסוריה, ואורך נפלאותיה. כונסת בתוכה נחמה, אושר, תקווה. והיא ממשיכה להתקיים גם אחרי שהמשורר הולך לעולמו. בשירים ובלבבות של הקוראים והשרים.